

L'autor sosté que en trenta anys l'independentisme ha passat de ser una força marginal a centrar el debat polític català

Xavier Vendrell
Diputat d'ERC al Parlament de Catalunya

Depèn de tu

La màxima acusatòria contra el tripartit per part de l'entorn convergent, reitèrada incansablement durant sis anys, ha estat que s'havia substituït l'eix nacional per l'eix dreta-esquerra. Sant Barraquer us guardi la vista! Diaris, tertúlies radiofòniques, converses de cafè i sobretauls de diumenge ho posen de manifest: el debat, avui, és sobre la independència.

Cal ser conscients del camí recorregut, dels esforços realitzats i dels immensos resultats. Fa només 30 anys l'independentisme era extraparlamentari i la idea extraterrestre. Èrem menystinguts i criminalitzats o, pitjor encara, ignorats. Trenta anys de perseverança i un grapat de garrotades després, un partit independentista és la tercera força del Principat, i la segona amb major responsabilitat de govern. Som presents a la immensa majoria de municipis, a totes les comarques i a totes les institucions. En aquest període de temps hem construït un discurs sòlid, racional i emocional alhora, que defuig simplismes i té respostes complexes per a problemes complexos. Un discurs respectat, que se sustenta en tres pilars: identitat, economia i integració.

Aixecar el primer pilar, l'identitari, no requeria grans reflexions perquè brollava del cor. Era la defensa de la llengua, la cultura i la nació catalanes, sota la certesa que només un Estat propi en garantiria la supervivència. Aquest discurs té el seu gran moment a les eleccions del 15 de març del 1992 quan, sota el lideratge d'Àngel Colom, per primera vegada en la nostra història una

El sobiranisme ha ocupat en els darrers anys un espai social notable ■ AFP

força independentista assoleix representació.

Ja des del Parlament, sorgeix la inspiració discursiva de Josep Hugué, i Esquerra posa el segon pilar argumental damunt la taula associant la independència amb la qualitat de vida. Entren en circulació conceptes com concert econòmic, espoli fiscal, espai social català o Catalunya lliure de peatges. Només 15 anys després quasi tot l'arc parlamentari els utilitza i els reivindica.

Finalment, l'any 1998, Josep Lluís Carod-Rovira entra en escena per aixecar el tercer pilar, que no és altre que la voluntat integradora del nostre projecte. Una Catalunya on tothom hi té cabuda, on no es demana d'on vénis, ni quina llengua parles. On només es demana voluntat de participar en un projecte de futur. En aquesta etapa, Esquerra llança missatges trencadors: "El pitjor enemic de la Catalunya lliure és

la Catalunya pura". "És possible sentir-se espanyol i voler la independència". Igual que ha de ser possible sentir-se marroquí, o colombià, o pakistanès, i voler la independència de la nació.

L'estratègia que hem desplegat els darrers anys és coherent amb aquests tres pilars. I ha estat útil. Esquerra, amb només un 14% dels vots, ha aconseguit que el PSC aprovi una llei de consultes, blindi el català a l'escola o al cinema, i aposti per la substitució de les Diputacions per les vegueries. Tot allò que CiU no va fer en 23 anys. Us imagineu què pot fer Puigercós si en lloc del 14% té el 30%? L'any 2003 vam arrossegar CiU i PSC a fer un nou Estatut. Si després de les pròximes eleccions Esquerra és prou forta, els arrossegarem cap a l'exercici del dret a decidir. I Catalunya encararà, definitivament, la recta final. Només depèn de tu. ■